

L. L. Antoniuk, Iu. O. Gernego, V. M. Dyba, Ye. A. Polishchuk,
Yu. V. Sybirianska // Problems and Perspectives in Management. – 2017. - №4
(15). – p. 100 – 113.

УДК 336.6

Друпп В.В.,

студент

Науковий керівник – Бабяк Н.Д.,

к.е.н., професор кафедри

корпоративних фінансів і контролінгу

ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

Інвестиційно-інноваційна діяльність в Україні

Як свідчить зарубіжний досвід, одним із поширених способів фінансування інноваційної діяльності є саме інвестиційні ресурси, що можуть спричинити активізацію економічного розвитку. Інакше кажучи, інноваційний та інвестиційний види діяльності є взаємопов'язаними і взаємозумовленими процесами.

Зрушення в інноваційно-інвестиційній сфері діяльності належать до системних питань макроекономічного розвитку, вирішення яких має здійснюватися насамперед на державному рівні. Держава бере участь в інноваційно-інвестиційному процесі як безпосередньо через державний сектор економіки, так і опосередковано, через свої інституції, органи виконавчої влади та місцевого самоврядування.

Звернемо увагу на законодавчу базу, а саме у Законі України “Про інноваційну діяльність” зазначено, що інновації – це новостворені (застосовані) і (або) вдосконалені конкурентоздатні технології, продукція або послуги, а також організаційно-технічні рішення виробничого, адміністративного, комерційного або іншого характеру, що істотно поліпшують структуру та якість виробництва і (або) соціальної сфери. [1]

Інвестиції, що надходять в Україну, можна поділити на три якісно різні групи. По-перше, це ризикові, спекулятивні короткі інвестиції, які приходять та виходять з економічної системи. По-друге, короткострокові інвестиції, за допомогою яких відбуваються процеси стабілізації в економіці. По-третє, стратегічні інвестиції, що мають високий відсоток інновацій та зумовлюють зростання економіки.

Саме стратегічними пріоритетними напрямками інвестиційно-інноваційної діяльності в Україні є:

- модернізація електростанцій; нові та відновлювані джерела енергії; новітні ресурсозберігаючі технології;
- машинобудування та приладобудування розвиток високоякісної металургії;
- нанотехнології, мікроелектроніка, інформаційні технології, телекомунікації;
- вдосконалення хімічних технологій, нові матеріали, розвиток біотехнологій;
- високотехнологічний розвиток сільського господарства і переробної промисловості;
- транспортні системи: будівництво і реконструкція;
- охорона й оздоровлення людини та навколишнього середовища;
- розвиток інноваційної культури суспільства[2]

Інноваційною можна вважати ту модель розвитку, яка відповідає певним умовам, серед яких є безумовний пріоритет державної підтримки науки і освіти. Світовий досвід засвідчує, що інноваційна модель може бути двох видів:

- така, що базується на збалансованому розвитку фундаментальної і прикладної науки, освіти і наукоємної промисловості, саме вона характерна для високорозвинених держав світу(США, країни ЄС тощо);
- така, що ґрунтується на прикладних дослідженнях, освіті та наукоємних галузях промисловості. За такою моделлю можуть будувати інноваційну

економіку решта європейських країн, Китай та інші країни, які мають значний потенціал для реалізації інновацій.

Не можна не погодитись із автором О. Є. Войтик, який зазначав, що вибір моделі інноваційного розвитку для України має ґрунтуватись з врахуванням специфіки національного менталітету та потенційних можливостей інноваційного розвитку науки та освіти як національних пріоритетів. Основним пріоритетом має стати створення національної інноваційної системи, яка здатна ефективно поєднати всі чинники інноваційного розвитку.

Національна інноваційна система має окремі базові досягнення та можливості, які необхідно використати та розвинути в процесі переходу на інноваційну модель розвитку економіки. В Україні на даний час в основному склалися необхідні для цього передумови. Проте, вона має науково-технічний потенціал, який, незважаючи на вкрай складні умови для його функціонування, зберіг достатньо високий рівень своєї дієздатності й за головними параметрами відповідає середньоєвропейським стандартам

Найбільшою проблемою економіки України на сьогоднішній день є залучення інвестицій. Інвестиції є носієм інновацій, тому інвестиційна діяльність тісно пов'язана з інноваційною, а чинником модернізації економіки країни є інноваційно-інвестиційне зростання економіки регіонів. Інновації є необхідною умовою розвитку виробництва, підвищення якості та збільшення кількості продукції, появи нових товарів і послуг

Отже, Україна повинна прагнути та йти до інвестиційно-інноваційного зростання, тому, що інноваційна діяльність сприяє економічному зростанню, і стабілізації сучасних технологій, збільшенню прибутків підприємств, наповненню регіонального і державного бюджетів, що дозволяє вирішувати соціальні проблеми.

Список використаних джерел:

1. Державна Стратегія регіонального розвитку на період до 2020 року, затверджена постановою Кабінету Міністрів України від 6 серпня 2014 р. № 385: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/385-2014-п>.

2. Н. Г. Мазій, к.е.н., доцент кафедри економіки підприємств і маркетингу
Української академії друкарства, м. Львів;
file:///C:/Users/Dasha/Downloads/apdy_2015_2_20.pdf

УДК 004.9:330.341.1

*Зінченко А.О.,
факультет фінансів, 4 курс
Науковий керівник - Урванцева С. В.,
к.е.н., доцент кафедри
корпоративних фінансів і контролінгу
ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»*

Ринок цифрових технологій як інструмент активізації інноваційного розвитку України

В сучасних умовах нові наукові відкриття, технологічні інновації, зростання якості інтелектуального капіталу, динамічний розвиток інформаційно-комп'ютерних технологій, електронної комерції, засобів мобільного зв'язку, розширення бізнес-простору стають найважливішими чинниками економічного зростання. Сучасну економіку, що базується на передових інформаційних технологіях, на нових наукових знаннях, називають «новою», «інформаційно-мережевою» економікою або економікою знань. Широке впровадження інформаційно-комунікаційних технологій в усі сфери господарства і побуту – найважливіша технологічна особливість розвитку сучасної світової економіки [1].

Розвиток сектори інформаційно-комунікаційних технологій (ІКТ) слід розглядати з двох точок зору. З одного боку – як фактор розвитку економіки країни в цілому, з іншого боку – як процес, що безпосередньо залежить від економічної політики держави. Такий підхід обумовлений масштабом впровадження ІКТ в бізнес-процеси організацій, в механізми державного управління і повсякденне життя людей, а також тією обставиною, що ІКТ є